

[Socialministeren.]

tekniske fradrag. I øvrigt er de skattetekniske fradrag i forslaget kun nævnt som et eksempel på forhold, der skal tillægges betydning ved indkomstfastsættelsen. Det vil være nødvendigt at få nærmere præciseret, hvilke forhold forslagsstillerne i øvrigt har overvejet at tage i betragtning.

Når dette må anses for nødvendigt, er det, fordi forslaget sigter på en generel løsning, hvor det vil være hensigtsmæssigt at få problemerne drøftet i en større sammenhæng med deltagelse af bl.a. repræsentanter for boligministeriet, skattedepartementet, socialministeriet og kommunerne.

Forslaget indebærer i princippet, at der skal arbejdes med to forskellige indkomstbegreber, den skattepligtige indkomst i relation til skatteberegningen og et andet indkomstbegreb til brug for indtægtsregulering af sociale ydelser.

En anden mulighed vil være at få tilpasset den skattepligtige indkomst således, at den kan anvendes i begge relationer. Dette synspunkt gør bl.a. udvalget vedrørende samordning af skatter og sociale ydelser sig til talsmand for, såfremt man vil lægge samme evneprincip til grund for såvel beskatning som modtagelse af sociale ydelser.

Et fælles indkomstgrundlag forudsætter imidlertid en sanering af skattefradragene. Et første skridt er allerede taget med begrænsningen af de skattemæssige afskrivninger i tilfælde, hvor den skattepligtige indkomst bliver mindre end privatforbruget. Herudover arbejdes der med en fradragsreform, der tilsigter yderligere begrænsninger af fradragene.

Denne mulighed med fælles indkomstgrundlag for beskatning og udmåling af sociale tilskud er således måske en praktisk løsning på lidt længere sigt. På kort sigt ser jeg imidlertid meget velvilligt på tanken i det fremsatte forslag.

Hjortnæs (S):

Jeg vil gerne indlede med at fastslå, at jeg ikke er uenig med forslagsstillerne i, at det er urimeligt, at skattemæssige fradrag, som ikke er udtryk for, at det beløb, skatteborgeren har til rådighed til privat forbrug, er beskåret, kan udløse sociale ydelser. Det sker i dag, og det opfattes med rette af befolkningen som særdeles urimeligt.

Spørgsmålet er imidlertid, om den konflikt, der eksisterer mellem fordelingsreglerne for sociale ydelser og skattereglerne, ikke snarere afdækker urimelighederne i vores skattesystem, end den afdækker urimelighederne i fordelingskriterierne. Forholder det sig sådan, at den skattepligtige indtægt, således som den efter gældende regler beregnes i dag, ikke er et reelt grundlag for en vurdering af skatteevnen, er det vel på dette punkt, vi skal sætte ind, og så kan der måske være noget farligt i at vende blikket mod fordelingskriterierne. Men har man den opfattelse, at det politisk bliver overordentlig vanskeligt at nå frem til andre beregningsregler for den skattepligtige indtægt end dem, vi har i dag, og er det fortsat sådan, at et flertal i folketinget ønsker en række forskellige fradragsordninger bevaret, kan man naturligvis anlægge den betragtning, som forslagsstillerne har gjort, at så må man nødvendigvis søge fordelingsreglerne for en række sociale ydelser frigjort fra beskatningsreglerne.

Forslagsstillerne mener, at vi skal løse de eksisterende problemer ved at foretage en samlet vurdering af ansøgerens økonomiske forhold. Jeg skal ikke sige, at det ikke er muligt at betræde denne vej, for det sker jo faktisk i dag, men man må vel samtidig gøre sig klart, at man hermed åbner for en forskellig praksis og dermed for en uensartet behandling af borgerne.

Jeg vil nok foretrække, at vi søger afklaret, hvilke skattemæssige fradrag der ikke bør anerkendes i relation til en vurdering af, hvorvidt der er grundlag for at tildele sociale ydelser.

I den sociale ankestyrelse har vi haft en række sager til afgørelse vedrørende tildelelse af friplads eller delvis friplads til daginstitutioner. Afgørelserne er imidlertid meget konkrete, og man kan ikke af ankestyrelsens praksis udlede, hvad man skal forstå f. eks. ved skattetekniske fradrag.

Det er jo sådan, som det også er fremhævet i bemærkningerne til forslaget, og som ministeren også var inde på det, at man ifølge socialministeriets cirkulære om betaling for benyttelse af daginstitutioner i tilfælde, hvor den faktiske indtægt, som forældrene har til rådighed, væsentligt overstiger den skattepligtige indtægt, skal lægge en vurdering af familiens økonomiske og soci-